

„Jen si dělám legraci,“ dodal spěšně, když se na něj Paddington zkoumavě zadíval. I přesto ale, když byli po obědě, odběhl si pan Fousek zamknout náradí v dílně. U Paddingtona si jeden nemohl být ničím jistý.

Shodou okolností se ale neměl čeho bát, protože Paddington měl beztak dost starostí. Na večeri se sešla celá rodina a dokonce i pan Pelich. Přišlo i pár dalších lidí včetně Fouskovic souseda, pana Hněvkovského. Poslední jmenovaný byl nejméně vítaným návštěvníkem. „Jenom proto, že se nabízí večere zadarmo,“ stěžovala si paní Ptáčková. „Podle mě je to nechutné, takhle trhat mladému medvědovi jídlo od pusy. Vždyť ho ani nikdo nezval.“

„Musel by být hodně mazaný, aby se mu povedlo sebrat Paddingtonovi jídlo od pusy,“ zasmál se pan Fousek. „Ale po pravdě to je trochu nepříjemné, po všem, co jsme od něj v minulosti slyšeli. Navíc se ani neobtěžoval mu popřát hodně štěstí a zdraví.“

Pan Hněvkovský byl v sousedství proslulý svou lakotou a strkáním nosu do věcí, do kterých mu nic nebylo. Byl bez ustání rozmrzelý a nadával na každou drobnost, která se mu nezdála. Což zahrnovalo i Paddingtona, a proto ho Fouskovi původně na oslavu nepozvali.

Ale ani pan Hněvkovský si na večeri nemohl stěžovat. Všichni se shodli, že od obřího narozeninového

dortu po poslední chlebíček s pomerančovou marmeládou to byla ta nejlepší narozeninová hostina na světě. Paddington měl tak plné břicho, že se sotva zvládl nadechnout natolik, aby sfoukl svíčku. Nakonec se mu to povedlo, ani si přitom neopálil fousky, a tak mu všichni včetně pana Hněvkovského zatleskali a popřáli mu všechno nejlepší.

„A teď,“ řekl pan Fousek, když se hluk utišil, „se všichni pohodlně usad'te. Myslím, že pro nás má Paddington překvapení.“

Zatímco si všichni přesouvali židle k jedné stěně, Paddington zaběhl do pracovny a vrátil se s kouzelnickým vybavením. Došlo k menšímu zdržení, když stavěl stůl a tajemnou truhlu, ale brzy bylo vše připraveno.